

positivt Reformarbejde af Rigsdagen; om det er god konservativ Politik nu at afbryde dette Reformarbejde ved Ministerstorm, Ministerkrise, Valg, Valgkamp, Forfatningskonflikt. Jeg kan ikke indse, at det er det.

J. C. Christensen: Jeg vil til den ærede sidste Taler blot sige, at naar de to Regeringspartier indstillede Overenskomsten om Grundloven til Vedtagelse, har de dermed gjort Overenskomsten til deres, og derfor er den Del af Overenskomsten, som det ærede Medlem nu talte om, ogsaa hans. Naar det ærede Medlem derefter sagde, at den Gang kunde man ikke tænke sig, at det kunde indtræffe, at man her vilde stemme imod et Lovforslag som det foreliggende, kan jeg svare det ærede Medlem, at den Gang kunde man sikkert heller ikke tænke sig, at det vilde indtræffe, at naar vi gik over til, at hele Rigsdagen grundedes paa almindelig Valgret, skulde vi opleve at se et Ministerium, som fastholdt en Bemyndigelse, det havde faaet under en Forudsætning, der forlængst er ændret. Og endelig for det tredje, naar det ærede Medlem talte saa højtideligt om, at man ikke maa rejse Forfatningskamp, synes jeg ikke, dette virker stort fra det ærede Medlems Side, thi jeg læser i Bladet „Social-Demokraten“ og har læst i flere Maaned, at vi netop skulde lave Grundloven om og netop tage en Kamp paa det, og det var længe, før der var Tale om baade Statslaan og den Forhandling, som her er ført.

Finansministeren (Brandes): Det ærede Medlem fra Ringkøbing bebrejdede baade mig og min Kollega Indenrigsministeren, at vi havde været for højt oppe. Jeg tør maaske sige til det ærede Medlem, at det forekommer mig, at han er noget langt nede; han er noget langt nede, idet han efter min Mening søger at tilsløre, hvad det er, der virkelig foregaar. Det ærede Medlem undrer sig over, at vi, Indenrigsministeren og jeg, har brugt for mange Ord. Hvis vi har gjort det, ligger det i den simple Ting, at vi var nødte til at klare Situationen, nødte til at fremstille for Folketinget præcist og for saa vidt ogsaa omstændeligt, hvorledes vi synes, Situationen ligger, da den dog er meget alvorlig, i alt Fald efter vor Mening, og det tror jeg nu, det ærede Medlem ikke er saa uenig med os i. Derfor var vi nødte til at bruge flere Ord end det ærede Medlem, som efter min Mening nødvendig vilde ind paa den politiske Situation, som foreligger.

Jeg skal lade de mange Betragtninger ligge, som jeg kunde sætte op imod det ærede Medlem, Tiden er ikke nu inde til at komme ind paa mange Detailler. Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem, at Reservefonden, som han omtalte, er ikke opspist, den er blevet henlagt under Kassebeholdningen. Det viste sig desværre, hvad jeg tør sige, jeg har forudsagt for mange Aar siden, at Reservefonden var ubenyttelig, naar man skulde benytte den, men det var ikke min Skyld, og jeg antager ikke, at nogen vil bebrejde mig det. (*J. C. Christensen:* Det er en gammel Skade). Ja, det er en gammel Skyld, men jeg har vistnok tidligere end nogen anden paavist det.

Det ærede Medlem henviste igen til Statsgældens Vækst. Ja, vi har jo alle indtil nu været enige om, at Laan maatte der til. Jeg vil minde om, at den Opgørelse, vi havde for det kommende Finansaar, og som det ærede Medlem fra Æbeltøft tiltraadte paa Partiet Venstres Vegne, var denne: 200 Millioner ved ordentlige Skatter og Afgifter, 200 Millioner ved overordentlige Skatter og 100 Millioner ved Laan, om fornødent. Jeg haabede en Tid, at det kunde undgaas, jeg haaber det for Resten endnu; men saa sikker var man paa, at Laanet gik ind under vor almindelige Statshusholdningsførelse, at det ærede Medlem paa sit Partis Vegne tiltraadte det af mig løseligt — for andet kunde det jo ikke være — lagte Budget. Nu siger det ærede Medlem til mig, at jeg kommer vel til at laane igen — „det kan godt være“, siger det ærede Medlem — til næste Finansaar. Jeg tror oprigtig talt, at det ærede Medlem har forhindret dette og agter at forhindre det, thi jeg antager ikke, at jeg mere som Finansminister kommer til at optage noget som helst Laan. Det Laan, som jeg ønsker at optage i dette Øjeblik, vil det ærede Medlem nægte mig — ikke ved egen Myndighed i en vis Forstand, forsaavidt som han ikke har et Flertal her i Tinget — saa var Sagen jo hurtigt afgjort —, men ved at bruge Landstinget dertil, og det er denne ganske simple politiske Situation, som det forekommer mig, at det ærede Medlem ved sine Ord søger at tilsløre, og som er Kærnen i Sagen.

Thi Kærnen er ikke den, at dette Ministerium søger at bibeholde en Myndighed, som det ærede Medlem ved en Returkørsel — tør jeg sige — sammenligner med den estrupske Myndighed, hvis man kan kalde det saaledes, som beroede — hvad han og jeg ved lige godt, vi har jo begge oplevet hele denne Periode — paa provisoriske Foran-